

πρωτόειδα, να σου υποσέδημα να μείνω μαζί σου μερικές ημέρες. 'Αλλά τώρα το βόισκο αδύνατο.

— Αυτό είναι πολύ περίεργο. Δεν μ' τρεπεί απ' τ'α χτές να σούτιχε καμιά ανάγκη ξαφνική γι'α να φύγης.

— 'Ο στρατηγός, χωρίς να ξηγηθῆ καλά, κυριολεκτῆσε κάτι γι'α με δουλειά που δὲν μπορούσε να τὴν ἀναβάλῃ γι' ἀργότερα κ' ἐδήλωσε πως εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ φύγῃ. Κι' αὐτὸ εἶπε μ' ἕνα ἄφρο τόσο ἀπομαρτυρημένο, πού ὁ φίλος του δὲν μπόρεσε νὰ πῆ τίποτε.

— 'Αφ' οὗ λοιπόν, εἶπε τότε ὁ λόρδος, θέλοντας νὰ τὸν διασκεδάσῃ κάπως, πρέπει ἐξαιτίας τῆς φύγης, εἶλα τουλάχιστον νὰ ἰδῆς τὴν ἑορταία θεὰ ἀπὸ τὴν ταράτσα.

— 'Ανοίξε μιά πόρτα καὶ βῆγαν στὴν ταράτσα. 'Ο στρατηγὸς τὸν ἀκολούθησε μηχανικά, χωρίς νὰ προσέχῃ τί τοῦλεγε. Κι' εἶσι προχωρήσανε, ὥσπου ὁ λόρδος κατάφερε ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ νὰ μείνουν οἱ δύο μαζί μονάχοι τους. Γοητίζοντας τότε κατὰ τὸ στρατιγὸ, ὁ λόρδος Βουδβίλλ τὸν ρώτησε μὲ σοβαρὸ ὄφρ :

— Ριχάρδε, εἶμαστε μόνοι μας. Πιστεῖω νὰ μοῦ πῆς: οἱ σέ ρώτησω. Πὼς πέρασε ἀλήθεια τὴ νύχτα ;

— Πολὺ ἀσχημα, πάρα πολὺ ἀσχημα, φίλε μου, εἶπε τότε ὁ στρατηγὸς μὲ τὸ ἴδιο σοβαρὸ ὄφρ.

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο, εἶπε ὁ λόρδος, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του. Τότε θύμαι ἀλήθεια αὐτὰ πού λέγονται γι' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. 'ΑΣ μάθω λοιπόν τὰ δυσάρεστα πού σοῦ τύχαινε τὴ νύχτα, στὸ σπίτι αὐτὸ ὅπου μόνο εὐχαίτηρη θάβηλα νὰ ἀισθανθῆς.

— 'Ο στρατηγὸς φάνηκε κάπως στοιχοχωρημένος καὶ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως.

— Ἀγαπητῆ μου, εἶπε σέ λίγο, θὰ στὰ πῶ ὅλα. Μὲ ξέρεις πολὺ καλά καὶ δὲν πιστεύω νὰ μὲ πῶς γι'α δελεῖ. Μόλις μ' ἄφισες χτές τὸ βράδυ, γδύθηκα ἀμέσως κ' ἔβησι ἀπὸ κρεββάτι. 'Αλλά δὲ μ' ἔπηρε ἀμέσως ὁ ἴσνος. Καθὼς ἔβησα ἐπιλωμένος ἀκουσα ἄξωρα ἔναν ἴχο σὰν τὸ σύστημα μεταξὺ τοῦ φορέματος καὶ τὸ χτύπημα παπουτσιῶν μὲ ψηλὰ τακούνια στὸ πάτωμα. Μόλις ζύταξα νὰ ἰδῶ τί ἦτανε, ἀνήμερ' ἀπ' τὸ κρεββάτι μου καὶ τὸ τζάνι πέρασε ἡ σιλουέττα μιάς γυναίκας.

— Εἶπε γρήγορ κατὰ μένα τὴν πλάτη τῆς, μὰ κατάληθα ἀμέσως πὼς ἦταν γοργή. Παρὰ τὴν ἰσχυρὰ μάλιστα οὐ φορούσε ἕνα φόρεμα ἀπὸ κείνα πού ἦταν ἡ μόδα τοῦ εἰδῶ κ' ἐκατὸν πενήντα χρόνια. Το νὰ βρεθῆ αὐτὴ ἡ γοργὴ στὴν κἀμάρα μου ποῦ φάνηκε ἀρκετὰ παράξενο, μὰ δὲ μοῦ πέρασε οὔτε στιγμή ἀπ' τὸ νοῦ ἡ ἰδέα πὼς δὲν ἦτανε ζωντανὰ πλάσμα. Νόμισα ἀπλοῦστα πὼς θύτανε καμιά φανταστικὴ ἀληγέττα τοῦ σπιτιοῦ, πού ἴσως δὲν ἔβησε πὼς ἡμῶνα ἐγὼ μέσα. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ κουνήθηκα τότε στὸ κρεββάτι μου κ' ἐβῆσα λιγάκι γι'α νὰ τὴν κἀνω νὰ μὲ προσέχῃ καὶ νὰ φύγῃ. Γι'ορίσε τότε σιγὰ κατὰ μένα... ἀλλὰ θεὲ καὶ Κύριε... τί ἦταν αὐτὸ ; Σ' ἕνα πρόσωπο ποῦχε τὰ παγωμένα χαρακτηριστικὰ τοῦ πτώματος κ' ἔφερε τὴ σφραγίδα τοῦ θανάτου, ἦτανε βαθεῖα χαραγμένα τὰ ἴχνη τῶν χειρῶν του παθῶν πού τὴν ἐμψύχωναν τὸν καιρὸ πού ζοῦσε!...

— Ἀναστρώθηκα στὸ κρεββάτι καὶ ζύταξα παγωμένως τὸ ἀπαισιὸ φάντασμα. 'Η γοργὴ προχώρησε ἕνα βῆμα κατὰ πάνω μου καὶ κῆθησε στὴν ἀκρὴ στὸ κρεββάτι, κυττάζοντάς με στὰ μάτια καὶ πέρνοντας τὴν ἴδια στάση ποῦχα πάρει κ' ἐγὼ στὴν κατὰστασὴ τοῦ τρομοῦ, τῆς φρίκης πού βρισκόμουνε!...

— 'Επειτα μοῦ-κανε μιά διαβολικὴ γροχιάτσα καὶ μουγγρίσε ἄγρια... Μπροστά σ' αὐτὴ τὴ σατανικὴ ὀπτασίᾳ ἀνατριχίλασα ὀλάκαιρος, τὸ αἷμα κίχονε στις φλέβες μου, δάλο μου τὸ θάρος μ' ἐγκατέλειψε κ' ὄλος ὁ ἀνδραγαθὸς μου ἔβησε μέσα μου ὅπως λυώνει τὸ κερὶ στὴ φωτιά. Τινάχτηκα πρὸς τὰ πίσω, μοιολογηθῆσμένος, ὅπως θὰ λιποθυμοῦσε μιά δειλὴ χωριατοπούλα ἢ ἕνα παιδί δεκά χρονῶν! Πόση ὄρα ἔβησα εἶσι, δὲν ξέρω. Ξέρω μόνο πὼς τὸ ρολοῖ τοῦ πύργου χτύπησε μιά, τόσο δονατὰ πού μοῦ φάνηκε πὼς ἦτανε μέσα στὴν κἀμάρα. Πέρασε κάμποση ὄρα ἀκόμη ὥσπου νὰ τολμήσω ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου, ἀπ' τὸ φόβο μήπως καὶ ξαναῖδῶ μπροστά μου τὸ φοβερὸ φάντασμα τῆς γοργῆς. 'Όταν ἀπεφάσισα, καὶ τῶνα, εἶχε γίνε ἀφαντῆ.

— 'Η πρώτη μου σκέψη ἦτανε νὰ χτυπήσω τὸ κουδούνι, νὰ ξυπνήσω τοὺς ὑπηρετῆς καὶ ψάξω παντοῦ. 'Αλλά ἀλλάξα γνώμη ὄχι ἀπὸ τὸ φόβο μὲ φωνὴ δειλοῦ, ἀλλ' ἀπὸ μόνη τὴν ἰδέα ὅτι μοχρούσα νὰ ξαναῖδῶ τὴ γοργὴ ἐκεῖνη, πού, καθὼς φανταζόμουνε, μοχρούσε νύχε ζαροῦσι σὲ καμιά ἀτομηρὴ καὶ σκοτεινὴ γωνιά τῆς κἀμάρας. Δὲν τὴν εἶδα ὄμως...

— Εἶν' ἀνάγκη νὰ σοῦ περιγράψω τώρα τὴν κατάστασὴ πού βρισκόμουνε ὅλη τὴ νύχτα; Τὴ μαντεύεις εύκολα. Μόλις ξημέρωσε σηκώθηκα, ντύθηκα βασιστικά, ὅπως ὅπως, καὶ βῆγκα ἐξω μῆπως μὲ ἡσυχίση κάπως ἡ πρωϊνὴ δροσιά. Αὐτὸ ἦτανε. Τώρα στὰ εἶπα ὅλα. Νὰ γιατί δὲ μπορῶ νὰ μείνω περὶ ἐδῶ καὶ φεύγω.

— Λοιποῦμαι ποτὸ γι' αὐτὸ ποῦπαθες, ἀγαπητῆ μου, ἀλλὰ ἡ αἰτία εἶμαι ἐγὼ. Πρέπει λοιπόν νὰ μάθης ὅτι ἀπ' τὸν καιρὸ πού ζοῦσε ὁ παπποῦς μου ἡ κἀμάρα αὐτὴ ἔβηκε πάντα κλεισμένη, γιατί κυκλοφοροῦσε ἡ φήμη πὼς κάθε βαδῶ βῆγαν ἕνα φάντασμα ἐπὶ μέσα. 'Όταν ἤρθε ἐγὼ ἐδῶ νόμισα πὼς αὐτὸ ἦτανε ἀνοησία καὶ τὴν ἀνοίξα. 'Όλη ἡ ὑπηρεσία ἔβηκε πιστεύε πὼς ἦτανε στοιχειωμένη—πῶ-ξερὲ ἡ γειτονιά, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους

μου. Δὲν ἤθελα λοιπόν νὰ βάλο κανένα ἄλλον νὰ κοιμηθῆ ἐκεῖ μέσα μήπως ἡ προδιάθεσί του κάνει νὰ νομίσῃ πὼς βλέπει φαντάσματα. 'Ετοῖ εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν ἤρθε. Δὲν ἤβησε τίποτε ἀπ' αὐτὰ καὶ ἀπεφάσισα νὰ βάλο ἐσένα, νὰ κοιμηθῆς σ' αὐτὴ. Θὰ βεβαίως ὄλους ἔπειτα πού θὰ σούλεγα, ὅτι δὲν εἶδες τίποτε κ' ἔτσι θὰ τοὺς ἔκανα νὰ πιστεύουν πὼς ἦταν ψέγματα. Νόμισα βλέπει πὼς ἦτανε ψέγματα, ἀλλὰ τώρα βλέπω πὼς εἶνε ἀλήθεια.

— Δὲ μοῦ κατοφαίνεται αὐτὸ πού μοῦκανε, εἶπεν ὁ στρατηγός, γιατί τῶκανες ἐπειδὴ μὲ θεωροῦσεσ ἀνθρωπο μὲ κάποιο θάρος. 'Αλλά δὲ θὰ ἔξωσῶ ποτὲ τὴ συνέπεια τοῦ πειράματός σου. Τ' ἀμάς, μάλιστα ἔφρασε. Πρέπει νὰ φεύγω...

— Τοῦλάχιστο, φίλε μου, ἀφ' οὗ δὲ θέλεις νὰ μείνης οὔτε μιά μέρα ἀκόμα μαζί μου, δὲν ἔρχεσαι νὰ σέ πῶ νὰ ἰδῆς τὸν πύργο ; Πῆμε πρώτα νὰ δῆς μιά συλλογὴ οἰκογενειακῶν πορτραῖτων.

— 'Ο στρατηγὸς δέχτηκε κ' ἀκολούθησε τὸ φίλο του. Πέρασαν ἀπὸ κάμποσους διαδρόμους καὶ φτάσανε τέλος σ' ἕνα δωμάτιο πλου οἱ τοῖχοι του ἦτανε γεμάτοι προσωπογραφίαι. 'Ο λόρδος γύρισε μαζί μὲ τὸ στρατιγὸ καὶ τοῦδῆγνε τῆς διαφορῆς εἰκόνας, λέγοντάς του γι'α τοὺς ἀνθρώπους πού παρίσταναν. 'Ο στρατηγὸς ὄμως λίγο τὸν ἄκουγε.

— 'Αλλά μόλις φτάσανε στὴ μέση τῆς κἀμάρας ὁ λόρδος εἶδε τὸ φίλο του νὰ χλωμῶξῃ καὶ νὰ κυτῶξῃ ἐκπληκτος τὸ πορτραῖτο μιάς ἡλικιωμένης κυρίας πού φοροῦσε φόρεμα 17ου αἰῶνα. 'Επειτα τὸν ἀκουσε νὰ μισροῖξῃ :

— Νὰ τῆνε... νὰ τῆνε... ἡ ἴδια... τὸ φάντασμα !... Μόνο πού δὲν ἔχει τὴν ἴδια σατανικὴ ἔκφραση τὸ πρόσωπό τῆς...

— 'Αν εἶν' ἐτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βουδβίλλ, δὲ χοραεῖ πιά τότε καμιά ἀμφιβολία. Εἶν' ἡ ἰκὴνὰ τῆς μητέρας τοῦ παπποῦ μου, μιάς κακοῦρας πὼς ὅλα τὰ κακὰ ποῦχε κάνει ἀνατρέποντα στὰ χωρτὰ τοῦχο φιλαγμένα στὸ συρτάρι μου. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔβηκε μιά ἄγρια δολοφονία, κ' ὁ δραστῆς ἦταν αὐτὴ. Θὰ τὸ κλείσω λοιπόν κ' ἐγὼ, ὅπως κἀνανε οἱ προκοτῶχοι μου.

— ***

— 'Ετσι οἱ δύο φίλοι πού ἀναμνησθήκανε μὲ τέτοια χαρὰ, χωρίζοντανε τώρα μὲ πολὺ διαφορετικὴ ἐντυπώσις. 'Ο ἕνας πῆγε νὰ δόση διατάξῃ ἡ ἀδειασοῦσε τὴ στοιχειωμένη κἀμάρα καὶ νὰ χτίσωνε τὴν πόρτα, κ' ὁ ἄλλος ἔφυγε γι'α τὴν ταράτσα του, ἐπιζώνοντας πὼς θὰ ἔβησοῦσε τὴ φοβερὴ νύχτα πού πέρασε στὸν πύργο τοῦ Βουδβίλλ.

— Βάλτερ Σκῶτ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Μπορείτε ν'ἀποφύγετε τὴν δυσπεψία ἀν ἀκολουθῆσατε τὰς ἐξῆς συμβουλὰς :

- Νὰ τρῶτε, τὸ πολὺ, τρεῖς τῆς ἡμέρας.
- Νὰ μὴ βάζετε τίποτε στὸ στομάχ πρὸ τοῦ φαγητοῦ.
- Τὸ ἀπόγευμα ἀφεῖτε διὰ νὰ συγκαταστή τὴν πεπνῶσας μὲχοι τοῦ δειπνοῦ ὀλίγο ψωμί μὲ βούτυρο καὶ ἕνα ζεστὸ γάλα.
- Μὴ δαπανᾶτε περισοότερο ἀπὸ μισὴ ὄρα γι'α κάθε σας γεῦμα.
- Μασάτε ὅσον μπορεῖτε περισσοότερο τὴν τροφήν.
- Μὴ τρῶτε περισσοότερο τοῦ δέοντος καὶ μὴ βαρύνετε χωρὶς λόγο τὸ στομάχι σας.
- Μὴ ἐργάζεσθε μετὰ τὸ φαγητὸ, ἀν δὲν παρελθῆ τοῦλάχιστον μισὴ ὄρα.

— ***

— 'Η ψυχρολοοσία εἶνε ὀφέλιμος γι'α τοὺς ἀνθρώπους τὸν τεσσαράκοντα ἔτων καὶ ἐπιανδωνδεσάτῃ διὰ τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν 80 ἔτων.

— ***

— Γι'α ν' ἀποκτήσῃτε γερούς καὶ λευκοῦς ὀδόντας τρῶγετε ἀπὸ μικρὸς ψωμί ἀπὸ σικαλὶ ἢ σιμυγδάλι βρασμένο μὲ γάλα, στὸ πρῶγευμα καὶ στὸ δεῖπνο σας. Αἱ τροφῆς αὐτῆς περιέχουν πολὺν περισοτέραν ὀστεογόνον οὐσίαν καὶ ὀδοντίνην ἀπὸ κάθε ἄλλην τροφήν.

— ***

— Αἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ πανθρεύονται πρὶν φθάσουν στὰ 20 χρόνια καὶ οἱ ἄνδρες πρὶν συμπληρῶσουν τὸ 25ον.

— ***

— Εἶνε ἄριστον ποτὸν διὰ τοὺς ἔχοντας ἀδύνατο στομάχι 50 δράμα καλοῦ γάλακτος ἀνακατεμένους μὲ 50 δράμα κρύου νεροῦ, σ' τὸ ὅποιο ὀρχνετε καὶ ἕνα ἀγρὸ καλὰ χτυπημένο καὶ τόσχετιο ἀλάτι.

— 'Ο Γιατρός σας

